

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.339 van 12 september 2014
in de zaak A. 206.375/X-15.723.**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Katrien Grauwels en Koen Clonen
 kantoor houdend te 2600 Berchem
 Fruithoflaan 124, bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD MECHELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ludo Kools
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Van Benedenlaan 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 september 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 24 juli 2012 waarbij verzoeker met ingang van 30 juli 2012 voorlopig wordt geschorst voor een duur van vier maanden, zonder inhouding van wedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.269 van 28 januari 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die *loco* advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen verschijnt voor verzoeker, en advocaat Pieter De Wit, die *loco* advocaat Ludo Kools verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie (CP) bij de lokale politie te Mechelen.

3.2. Na de aanstelling van de nieuwe korpschef in 2009 zijn er problemen gerezen met betrekking tot de invulling van de functie van verzoeker.

3.3. Volgens verzoeker stelde hij eind 2010 vast dat de korpschef zich mogelijk schuldig had gemaakt aan een schending van het beroepsgeheim. Hij betoogt dat hij daarvan kennis heeft gekregen “in zijn hoedanigheid van APO-OGP [...] o.m. op basis van de voor hem uit hoofde van zijn functie toegankelijke informatie in het ISLP-systeem van de politiezone”. Op 17 januari 2011 deed hij van de desbetreffende feiten aangifte bij het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten. Op 16 mei 2011 deelde het voornoemde Comité hem mee dat de feiten van gerechtelijke aard zijn en dat ze ter kennis werden gebracht van de procureur des Konings te Mechelen.

Ondertussen werden de feiten ook in de pers ter sprake gebracht. Volgens verzoeker gebeurde dit niet op grond van inlichtingen die door hem waren verstrekt, maar heeft de korpschef hem steeds daarvan verdacht. Op 13 mei 2011 deelde de journalist die de zaak in de pers had gebracht, aan verzoeker mee dat de korpschef verzoeker ervan verdacht dat hij achter het lek in de pers zat en hem daarvoor wilde aanpakken. Hij voegde eraan toe dat hij weliswaar wist dat verzoeker geen informatie had gelekt, maar dat hij zijn echte bronnen niet kon prijsgeven.

3.4. Op 22 juni 2011 schrijft de procureur des Konings te Mechelen aan de burgemeester van de stad Mechelen dat haar lastens verzoeker “feiten ter kennis kwamen, waaruit strafbare feiten in de uitoefening van zijn functie en zijn gerechtelijke opdrachten blijken”. Zij verwijst naar artikel 550*bis*, §§ 2 en 7, van het Strafwetboek en omschrijft de feiten als volgt:

“Commissaris XXXX maakt als APO-officier gebruik om binnen het ISLP-netwerk documenten waar hij uit hoofde van zijn functie geen toegang toe heeft, te consulteren en er tevens gebruik van te maken om de korpsleiding van de politiezone te schaden.”

De brief vervolgt:

“In het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten, is het aangewezen dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd, zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft. Bovendien is naar aanleiding van de vermelde

feiten het vertrouwen door de korpsleiding in hem als officier zwaar geschokt.

Daarom lijkt het mij opportuun dat door U overeenkomstig art. 59 van de voormelde wet tegenover hem bij ordemaatregel een beslissing van voorlopige schorsing wordt genomen.

Mag ik U tevens verzoeken mij overeenkomstig art. 60, tweede lid van de voormelde wet, in te lichten over de eventueel door U genomen beslissing van voorlopige schorsing bij ordemaatregel.”

3.5. Ingevolge deze informatie formuleert de burgemeester op 24 juni 2011 een voorstel om verzoeker gedurende vier maanden voorlopig te schorsen met inhouding van 25 % van zijn wedde.

3.6. Nadat hij verzoeker heeft gehoord, beslist de burgemeester op 7 juli 2011 om verzoeker voorlopig te schorsen, zonder inhouding van wedde, voor de duur van vier maanden met ingang van 30 juli 2011, dit is de datum van terugkeer van verzoeker uit vakantieverlof. Deze beslissing is gesteund op de vaststelling dat tegen verzoeker een opsporingsonderzoek aan de gang is en op het standpunt van de burgemeester dat de verdere aanwezigheid van verzoeker bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst.

3.7. Op 10 november 2011 deelt de burgemeester aan verzoeker een inleidend tuchtverslag mee waarin hij zijn voornemen kenbaar maakt om de verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal op te leggen. In dit verslag worden aan de verzoeker verschillende feiten ten laste gelegd die aan de burgemeester ter kennis zijn gebracht met een brief van de korpschef van 17 mei 2011. Het gaat om feiten die betrekking hebben op “de inlevering van het dienstvoertuig Peugeot 407 met nummerplaat VNE163”, “de inlevering van korpsmaterieel van de lokale politie Mechelen”, “de kandidaatstelling voor een vacante betrekking bij Europol” en “het consulteren en overmaken van vertrouwelijke documenten die betrekking hebben op personeelsleden van de lokale politie Mechelen in het kader van een lopende Raad van State-procedure”.

In de voormelde brief werden naast de feiten die in het tuchtverslag zijn opgenomen, nog feiten vermeld en beschreven als “feiten die betrekking hebben op het consulteren uit ISLP van vertrouwelijke documenten

afkomstig van de dienst intern toezicht van de politie van Mechelen door CP XXXX”. Deze feiten betreffen het publiek maken door de verzoeker van gegevens met betrekking tot bepaalde handelingen van de korpschef. In die brief werd voorts gesteld dat deze feiten mogelijk een schending uitmaken van het briefgeheim en van de privacy en dat ze daarom ook ter kennis werden gebracht van het parket te Mechelen. De korpschef besloot zijn brief met de vraag om te onderzoeken of het niet aangewezen is voor “deze feiten” een tuchtprocedure ten laste van de verzoeker op te starten, aangezien ze zijn vertrouwen in de verzoeker op een zeer zwaarwichtige wijze beschamen. Tevens suggereerde de korpschef dat, vermits verschillende van de vermelde feiten mogelijk ook strafbare feiten uitmaken en daarom ook ter kennis werden gebracht van het parket, de burgemeester overleg zou plegen met de procureur des Konings te Mechelen.

3.8. Op 22 november 2011 beslist de burgemeester, nadat hij de verzoeker heeft gehoord, om verzoekers voorlopige schorsing, zonder inhouding van wedde, met vier maanden te verlengen. Deze beslissing is gesteund op het feit dat het opsporingsonderzoek dat ten laste van verzoeker werd ingesteld, nog lopende is en dat om dezelfde reden als aangehaald in de beslissing van 7 juli 2011 verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie nog steeds als onverenigbaar met het belang van de dienst moet worden beschouwd.

Deze beslissing is bij arrest van de Raad van State, nr. 225.675 van 3 december 2013, vernietigd geworden.

3.9. Op 23 december 2011 stelt de burgemeester voor om de verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal op te leggen.

De verzoeker stelt hiertegen een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

3.10. Op 26 maart 2012 beslist de burgemeester, na de verzoeker te hebben gehoord, om verzoekers voorlopige schorsing, zonder inhouding van wedde, nogmaals met vier maanden te verlengen. Deze beslissing is gesteund op

het feit dat het opsporingsonderzoek dat ten laste van de verzoeker werd ingesteld, nog lopende is en dat om dezelfde reden als aangehaald in de beslissingen van 7 juli 2011 en 22 november 2011 verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie nog steeds als onverenigbaar met het belang van de dienst moet worden beschouwd.

De Raad van State heeft ook die verlenging van de voorlopige schorsing vernietigd, bij arrest nr. 228.279 van 5 september 2014.

3.11. In een brief van 17 april 2012 schrijft de burgemeester aan de procureur des Konings het volgende:

“Bij brief van 22 juni 2011 deed u mij mee dat er tegenover de heer XXXX, commissaris van politie van Mechelen, een opsporingsonderzoek aan de gang was. U schreef daarbij: ‘[...]’. Naar aanleiding van uw schrijven heb ik XXXX bij beslissing van 7 juli 2011 voorlopig geschorst voor een termijn van 4 maanden zonder inhouding van wedde. XXXX vroeg aan de Raad van State om deze beslissing te schorsen. De Raad van State wees dit verzoek bij arrest van 7 november 2011 af.

Op 22 november 2011 nam ik de beslissing om mijn eerdere beslissing van 7 juli 2011 te verlengen en dit opnieuw voor een periode van 4 maanden. Ook hier heeft XXXX aan de Raad van State gevraagd om deze beslissing te schorsen. De Raad van State is op dit verzoek ingegaan. De Raad van State velde in dit verband arrest op 29 maart 2012. Vooraleer dit arrest werd gevelde, en nl. op 26 maart 2012, had ik de beslissing genomen om XXXX opnieuw voorlopig te schorsen, d.w.z. mijn beslissingen van 7 juli 2011 en 22 november 2011 opnieuw te verlengen voor een periode van 4 maanden. Aangezien de Raad van State mijn beslissing van 22 november 2011 heeft geschorst ben ik de mening toegedaan dat ik mijn beslissing van 26 maart 2012 niet kan handhaven en deze beslissing moet intrekken. Het heeft inderdaad geen zin om een beslissing te handhaven die zeker teniet zal worden gedaan door een hogere rechtsinstantie.

XXXX wenst opnieuw aan het werk te gaan. Dit schept haast onoverkomelijke problemen.

Eenzijds kan, na de uitspraak van de Raad van State van 29 maart 2012, aan XXXX de toegang tot de lokalen van de politie niet langer worden ontzegd. Volgens de Raad van State is het immers onvoldoende dat er lastens een politieambtenaar een opsporingsonderzoek aan de gang is om hem, zelfs wanneer dit onderzoek een commissaris betreft, de toegang tot de werkvloer te ontzeggen.

Anderzijds stelt de aanwezigheid van XXXX op de werkvloer een dubbel probleem:

(1) De functie die hij vroeger bekleedde bestaat niet meer. Een terugkeer naar deze vroegere functie is dus uitgesloten. XXXX heeft de nieuwe functie, die aan hem was toegewezen, niet aanvaard en de Raad van State heeft hem (in een andere procedure) hierin gelijk gegeven. Concreet stelt zich dus de vraag wat XXXX kan doen.

(2) Ik vrees dat de verdere aanwezigheid van XXXX in de lokalen van de politie enkel van aard kan zijn om de verstandhouding binnen het korps te verstoren, en de samenhang, die er tussen de verschillende diensten en de medewerkers ervan moet bestaan, in het gedrang te brengen. De zaak van XXXX heeft voor beroering binnen het korps gezorgd. XXXX is hieraan niet vreemd. Hij heeft via de media bij herhaling de werking van het korps, en in het bijzonder van de korpsleiding, in een kwalijk daglicht gesteld. Bovendien heeft hij zijn ongenoegen over de gang van zaken tegenover hem gelucht, via talrijke emailberichten, aan verschillende politieambtenaren. Indien hij zich dus opnieuw in de lokalen aandient kan dit enkel tot spanning leiden. Bovendien moet worden gevreesd voor een polarisatie binnen het korps. Dit kan enkel van aard zijn om de goede werking te bezwaren en te hypothekeren.

Derhalve ben ik zo vrij om u dit schrijven te richten met het verzoek om het onderzoek dat lastens XXXX loopt, indien mogelijk, met spoed te willen voortzetten, zodat er duidelijkheid wordt geschapen over het al dan niet strafrechtelijk handelen van XXXX.

Ik richt mij tevens tot u met de vraag of u mij een andere grond dan deze, vermeld in uw brief van 22 juni 2011 (nl. het opsporingsonderzoek dat aan de gang is) kan aanreiken om tegenover XXXX opnieuw een interne maatregel te treffen met het oog op de goede werking van de dienst.

Ik voeg hieraan nog toe dat ik aan XXXX heb meegedeeld dat ik in een ander dossier (andere feiten waarvan de korpschef mij heeft ingelicht) overweeg om een zware tuchtstraf op te leggen, nl. de terugzetting in wedde, maar XXXX heeft aan de Tuchtraad gevraagd om dit voorstel te heroverwegen.”

3.12. Met een brief van dezelfde datum antwoordt de procureur des Konings als volgt:

“[...]

Ik deel uw bezorgdheid omtrent de aanwezigheid van commissaris XXXX op de werkvloer, reden waarom ik u op 22 juni 2011 een schrijven richtte met het oog op het nemen van een ordemaatregel.

Anderzijds deel ik uw mening dat u gelet op het inmiddels tussengekomen arrest van de Raad van State van 29 maart 2012, uw beslissing van 26 maart 2012 niet kan handhaven.

Uit de inmiddels in het opsporingsonderzoek uitgevoerde onderzoeksdaden is gebleken dat verder onderzoek zich nog opdringt en dat mogelijkerwijze zelf[s] een andere richting aan het dossier zal dienen te worden gegeven.

Momenteel kan mijn ambt dan ook geen andere grond dan deze, vermeld in mijn brief van 22 juni 2011, namelijk dat het opsporingsonderzoek aan de gang is, aanreiken.

Volledigheidshalve en om alle misverstanden te vermijden wens ik u er op te wijzen dat aan mijn brief van 22 juni 2011 een bijlage gevoegd was, namelijk een (weliswaar beknopte) uiteenzetting van de feiten.

Mijn brief beperkte zich bijgevolg niet tot de loutere mededeling dat een opsporingsonderzoek aan de gang is, zoals eerder aangehaald.

Gelet op de huidige stand van het onderzoek is het vooralsnog niet mogelijk om meer inhoudelijke details over het dossier vrij te geven, onder meer om het verder verloop van het onderzoek niet in het gedrang te brengen.

Ik zal evenwel niet nalaten u bij belangrijke evoluties in het dossier, onder meer wat eventuele nieuwe gronden betreft, op de hoogte te stellen.

Het staat u uiteraard vrij om – zoals u het in fine van uw brief aanhaalt – eventuele andere tuchtfeiten te weerhouden en maatregelen te nemen.

[...].”

3.13. Met een brief van 9 mei 2012 stelt de korpschef van de lokale politiezone Mechelen de procureur des Konings in kennis van mogelijke strafrechtelijke feiten in hoofde van verzoeker, met name het laten heractiveren van een dienst-simkaart en het blijven gebruiken ervan, ondanks een uitdrukkelijke vraag tot inlevering van de betrokken dienst-GSM. De korpschef stelt dat hij ook de burgemeester van de stad Mechelen van deze feiten op de hoogte heeft gebracht.

3.14. Na de partijen te hebben gehoord in het kader van de ingeleide tuchtprocedure, stelt de tuchtraad in zijn advies van 15 mei 2012 dat de tuchtoverheid op grond van het onweerlegbare, wettelijke vermoeden, neergeschreven in artikel 38*sexies*, vierde lid, van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de politietuchtwet), geacht wordt af te zien van de tuchtvordering voor de feiten die de verzoeker in het inleidend verslag ten laste worden gelegd. Volgens de tuchtraad toont de tuchtoverheid niet aan dat zij binnen de daartoe voorgeschreven vervaltermijn haar voorstel van zware tuchtstraf aan de verzoeker heeft meegedeeld.

3.15. Met een brief van 15 mei 2012 vraagt de burgemeester van de stad Mechelen nadere inlichtingen aan de procureur des Konings omtrent de

stand van het opsporingsonderzoek en de gevolgen hiervan voor de verdere aanwezigheid van verzoeker bij de lokale politie. Namelijk stelt de burgemeester de volgende vragen:

“1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot het opsporingsonderzoek waarvan melding werd gemaakt in uw schrijven van 22 juni 2011? In welke mate is dit onderzoek reeds gevorderd? Kunt u reeds inzage of toestemming tot gebruik van stukken uit het strafdossier verlenen?

2. Handhaaft U, met betrekking tot het opsporingsonderzoek waarvan melding werd gemaakt in uw schrijven van 22 juni 2011 en gelet op de huidige stand van dit onderzoek, uw standpunt zoals omschreven in de brief van 22 juni 2011, met name dat het in het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten nog steeds aangewezen is dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft en blijft het daarom aangewezen dat CP XXXX overeenkomstig art. 59 van de wet van 13 mei 1999 voorlopig geschorst blijft?

3. Zijn er, hierbij verwijzend naar hogervermelde schrijvens van 17 mei 2011 en 9 mei 2012, buiten het opsporingsonderzoek waarvan melding werd gemaakt in uw schrijven van 22 juni 2011, nog opsporingsonderzoeken lopende lastens CP XXXX? In welke mate zijn deze eventuele onderzoeken reeds gevorderd? Kunt u reeds inzage of toestemming tot gebruik van stukken uit deze eventuele strafdossiers verlenen? Is het op basis van deze eventuele opsporingsonderzoeken, in het belang van het eventuele verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten, aangewezen dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft en blijft het daarom aangewezen dat CP XXXX overeenkomstig art. 59 van de wet van 13 mei 1999 voorlopig geschorst blijft?”

3.16. Op 21 mei 2012 schrijft de procureur des Konings te Mechelen het volgende aan de burgemeester:

“Overeenkomstig artikel 26 en 59 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten dien ik U ter kennis te brengen dat mijn ambt lastens XXXX, commissaris van de lokale politie zone Mechelen, feiten ter kennis kwamen waaruit aanwijzingen van strafbare feiten blijken.

Betrokkene wordt verdacht van inbreuken op de artikelen 491 en/of 496 van het Strafwetboek. Commissaris XXXX wordt ervan verdacht het korpsmateriaal, meer bepaald zijn dienst-GSM, tijdens de duur van de voorlopige schorsing niet te hebben ingeleverd. Voornoemde zou ook de

inmiddels geblokkeerde dienst-simkaart hebben laten heractiveren en blijven gebruik maken van de dienst-simkaart voor het toegekende nummer.”

3.17. Met een brief van 25 mei 2012 antwoordt de procureur des Konings als volgt op de voormelde brief van de burgemeester van 15 mei 2012:

“In antwoord op uw schrijven van 15 mei 2012 betreffende in rand vermeld dossier bezorg ik u hierbij de antwoorden op de door u gestelde vragen:

1. stand van zaken met betrekking tot het opsporingsonderzoek waarvan melding gemaakt in mijn schrijven van 22 juni 2011 (notitienummer parket ME.20.L1.12173/11 van 27 mei 2011 gelinkt aan T86-11):

‘In dit dossier werden inmiddels meerdere onderzoeksdaeden uitgevoerd. De voorlopige resultaten van het onderzoek noopten evenwel tot het uitschrijven van een nieuwe opdracht aan het Comité P op 12 april 2012, omdat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een systematiek is in het optreden van XXXX in het zich onrechtmatig toegang verschaffen tot vertrouwelijke informatie, waartoe hij uit hoofde van zijn functie – minstens vanaf zijn functiewijziging – geen toegang had en dit met de bedoeling om de korpsleiding van de politiezone te schaden en/of het politiekorps te destabiliseren. In de huidige stand van het dossier kan mijn ambt geen toestemming geven tot inzage en kopiename’.

2. ik handhaaf bijgevolg mijn standpunt met betrekking tot huidig opsporingsonderzoek, waarvan eerder melding werd gemaakt in mijn schrijven van 22 juni 2011 en gelet op de huidige stand van het onderzoek zoals onder 1 omschreven, met name dat het in het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten nog steeds aangewezen is dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd, zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega’s en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft. Tevens ben ik van oordeel dat, gelet op de aard en de context van de feiten waarvan hij verdacht wordt, zijn aanwezigheid de goede werking van het korps zou kunnen hypothekeren, gelet op het manifeste geschokte vertrouwen opzichts de bestuurlijke overheid, de korpsleiding en de gerechtelijke overheid. Van een commissaris mag immers integriteit, waaronder loyaliteit en betrouwbaarheid, verwacht worden. Het blijft daarom aangewezen dat CP XXXX overeenkomstig artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 voorlopig geschorst blijft;

3. er zijn buiten hoger vermeld onderzoek nog opsporingsonderzoeken hangende lastens CP XXXX:

- notitienummer ME.20.97.13/11 (gelinkt aan T20-11): betreft een klacht van de korpschef van de politiezone Mechelen tegen XXXX wegens misbruik van vertrouwen (niet inleveren van dienstvoertuig), valsheid in geschriften (vermelden van een foutieve functie in het kader van een sollicitatie) en schending van het briefgeheim en van de privacy (overmaken van herplaatsingsbesluiten van personeelsleden in het kader

van een lopende procedure voor de Raad van State). Gelet op de hangende (niet strafrechtelijke) procedures is deze strafklacht nog hangende.

- notitienummer ME.20.99.127/12 (gelinkt aan T61-12): betreft een recente klacht door de korpschef van Mechelen tegen XXXX wegens misbruik van vertrouwen en oplichting (weigeren van de teruggave van zijn dienst-GSM en heractiveren sim-kaart ondanks blokkering). Op 21 mei 2012 heb ik via de heer Procureur-generaal van Antwerpen aan u in uw hoedanigheid van hogere tuchtoverheid een kennisgeving laten geworden. Het opsporingsonderzoek is nog hangende.

Wat deze twee laatste onderzoeken betreft verleent mijn ambt toelating tot inzage en afschrift van het strafdossier, evenwel beperkt tot de inlichtingen vervat in de aanvankelijke klacht van de korpschef in zijn brief van 20 januari 2011 aan mijn ambt gericht (notitienummer ME.20.97.13/11) en in zijn schrijven van 7 mei 2012 eveneens aan mijn ambt gericht (notitienummer ME.20.99.127/12).

Het is duidelijk dat het geheel van klachten waarvan sprake in huidig schrijven niet van aard is om het reeds geschonden vertrouwen te herstellen.

Om de goede werking van het korps niet in het gedrang te brengen en de rust te doen wederkeren is het aangewezen dat CP XXXX voorlopig geschorst blijft overeenkomstig art. 59 van de wet van 13 mei 1999.”

3.18. Op 24 juli 2012 neemt de burgemeester de thans bestreden beslissing om verzoeker voorlopig te schorsen, zonder inhouding van wedde, gedurende vier maanden met ingang van 30 juli 2012.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De laatste memorie van de verwerende partij werd laattijdig ingediend en moet uit het debat worden geweerd.

V. Onderzoek van het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel

Standpunt van de partijen

5.1. Verzoeker voert in een *eerste middel* de schending aan in van artikel 59 van de politietuchtwet, alsook van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, de formele- en de materiële motiveringsplicht.

5.1.1. In een *eerste onderdeel* argumenteert verzoeker dat de voorlopige schorsing niet werd opgelegd in het belang van de dienst, zodat één van de in artikel 59 van de tuchtwet gestelde voorwaarden niet was vervuld.

Verzoeker betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing zijn gesteund op een brief van de procureur des Konings van 25 mei 2012, waarin de hangende klachten tegen verzoeker zijn weergegeven: (i) zich op onrechtmatige wijze toegang verschaffen tot vertrouwelijke informatie en dit met de bedoeling de korpsleiding te schaden en/of het politiekorps te destabiliseren, (ii) klachten van de korpschef inzake misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften en schending van het briefgeheim en de privacy en (iii) een klacht van de korpschef wegens misbruik van vertrouwen en oplichting naar aanleiding van het in bezit houden van de dienst-gsm en het heractiveren van de sim-kaart.

Volgens verzoeker maken de feiten die aan de basis liggen van die klachten geen nieuwe feiten uit. Reeds in een nota van 17 mei 2011 werden aan de burgemeester de feiten meegedeeld die thans opnieuw hoofdzakelijk aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, namelijk de feiten die verzoeker verdacht maken van het zich onrechtmatig toegang verschaffen tot vertrouwelijke documenten via ISLP. Een eerste concreet gevolg werd hieraan pas gegeven met een schorsingsbeslissing die inging op 30 juli 2011. Gelet op de tijd die verstreken is tussen de kennisname van de feiten en de reactie daarop van de burgemeester, kunnen zij bezwaarlijk worden aangevoerd als voldoende ernstige motieven om tot een dringende schorsing over te gaan. De “nieuwe” feiten zijn niet nieuwswaardig en derhalve inopportuun en niet voldoende draagkrachtig. De overheid die kennis krijgt van feiten die een schorsing kunnen rechtvaardigen, moet snel optreden om de opportuniteit van een schorsing niet ongeloofwaardig te maken. Verzoeker hekelt ook het feit dat de schorsing opgelegd door de bestreden beslissing slechts ingaat nadat de laatste verlenging van de eerste schorsingsbeslissing, waarvan de burgemeester echter zelf stelt dat deze onrechtmatig is, is afgelopen. Daaruit blijkt volgens verzoeker genoegzaam dat de voorlopige schorsing niet geschiedde in het belang van de dienst maar dat het een georkestreerde wraakoefening is tegen hem. Door de onrechtmatigheid van

de voormelde beslissing zo naast zich neer te leggen, is er sprake van machtsafwendings- en overschrijding.

Voorts bekritiseert verzoeker het onderzoek naar de waarachtigheid van de ten laste gelegde feiten. Hij stelt dat de ernst van de feiten noodzakelijkerwijze *in concreto* moet worden beoordeeld en dat een simpele verwijzing naar een lopend repressief onderzoek bij het parket en naar een advies van de procureur des Konings niet voldoende is. Het voormelde advies van de procureur des Konings, waarop de bestreden beslissing integraal steunt, werd louter “*pour les besoins de la cause*” opgesteld. Bovendien, doordat zij enkel verwijst naar het advies van de procureur des Konings in algemene bewoordingen, blijft de motivering in gebreke om de impact van de ten laste gelegde feiten op de goede werking van de dienst te concretiseren.

Ten slotte betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing geen beoordeling *in concreto* bevat van het vermeende gevaar van zijn aanwezigheid voor de goede werking van de dienst. Verzoekers rol ten aanzien van het lokale politiekorps, collega's en ondergeschikten, blijft tot op heden ongedefinieerd doordat de korpschef nalaat om een concrete invulling te geven aan verzoekers ambt. Bijgevolg blijft de verwerende partij in gebreke een correcte afweging te maken tussen de voorlopige schorsing en minder ingrijpende ordemaatregelen die ingevolge het subsidiariteitsbeginsel de voorkeur verdienen.

5.1.2. In een *tweede onderdeel* voert verzoeker aan dat het subsidiariteitsbeginsel is geschonden doordat zijn verwijdering uit de dienst door middel van een voorlopige schorsing niet strikt noodzakelijk was.

Hij zet uiteen dat het ISLP-systeem op een dergelijke wijze is ontwikkeld dat niet iedereen toegang heeft tot alle gegevens die in het systeem zijn ingebracht maar dat dit wordt bepaald door het gebruikersprofiel dat men heeft. Het systeem is sluitend beveiligd en er kan niet worden geknoeid met zijn eigen profiel. Het is dus onmogelijk toegang te hebben tot die gegevens die niet binnen zijn eigen gebruikersprofiel vallen. Verzoeker heeft dan ook alleen maar

die gegevens kunnen zien waartoe zijn gebruikersprofiel hem toegang gaf. Indien het zo is dat hij informatie zou hebben gezien die hij niet mocht zien, dan is dat de fout van de overheid die hem een te ruim toegangsprofiel heeft gegeven. Wilde men verhinderen dat verzoeker nog toegang had tot het informaticasysteem, dan had het dus volstaan om zijn gebruikersprofiel aan te passen. Bijgevolg is de voorlopige schorsing een disproportionele maatregel. Bovendien kan verzoeker, gelet op zijn jarenlange competentie en bewezen ervaring in politiewerk, ook nuttig politiewerk doen buiten het ISLP-systeem of met een beperkte toegang daartoe en kan hij aldus een meerwaarde bieden.

De vermeende vrees voor beïnvloeding van collega's en ondergeschikten is volgens verzoeker een loutere stijlformule. Op geen enkel ogenblik wordt aangegeven op welke wijze hij derden of ondergeschikten zou kunnen beïnvloeden dan wel wat dat dan zou betekenen voor het eventuele straf- of tuchtonderzoek. Hieraan kan trouwens tegemoet gekomen worden door een eenvoudige overplaatsing, eventueel naar een andere politiezone. Niets belet trouwens dat verzoeker, ook al heeft hij geen toegang meer tot de politielokalen, contact zou opnemen met collega's. Al evenmin valt te begrijpen hoe verzoekers aanwezigheid het onderzoek zou kunnen beïnvloeden, nu alle activiteiten in het ISLP-systeem gelogd zijn, zodat de materialiteit van zijn handelingen vaststaat en reeds vaststond lang voor er sprake was van een voorlopige schorsing.

5.1.3. Verzoeker klaagt zich er in een *derde onderdeel* over dat de formele- en materiële motiveringsplicht is miskend en er sprake is van onzorgvuldige feitenvinding.

Hij stelt dat de bestreden schorsing wordt gemotiveerd door feiten die hoofdzakelijk dateren van 2011 en reeds langer het voorwerp uitmaken van een opsporingsonderzoek dan wel een tuchtprocedure. De feiten die “nieuw” zijn waren de overheid reeds langer bekend en waren ofwel reeds het voorwerp van een tuchtprocedure waarbij de tuchtraad oordeelde dat geen straf kon worden opgelegd, ofwel niet correct. Dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst wordt gemotiveerd onder verwijzing naar vier

motieven, terwijl de werkelijke motieven worden vermeld in de brief van 17 april 2012, namelijk het feit dat verzoekers functie niet meer bestaat, enerzijds, en de vrees voor polarisatie binnen het korps, anderzijds.

In de thans bestreden beslissing herneemt de burgemeester de motivering uit het voorstel tot schorsing. Hij neemt tevens kennis van verzoekers verweer, doch legt diens klachten inzake deloyaliteit, partijdigheid, schending van het beroepsgeheim en van de rechten van verdediging, evenals het verzoek tot wraking, naast zich neer. Daaruit leidt verzoeker af dat de burgemeester reeds een beslissing had genomen vooraleer hij zich op nuttige wijze heeft kunnen verweren.

5.2. Wat het eerste onderdeel betreft reageert de verwerende partij in de memorie van antwoord partij in de eerste plaats dat de burgemeester tijdig is opgetreden, binnen de maand nadat hij het schrijven van 21 en 25 mei 2012 van de procureur des Konings meegedeeld kreeg. Voorts wordt uiteengezet dat de burgemeester zich in de absolute onmogelijkheid bevond om de misdrijven die aan verzoeker verweten worden te toetsen aan de werkelijkheid en dat de feiten die het voorwerp van de opsporingsonderzoeken uitmaken zeer ernstig en geenszins futiel zijn. Voorts wordt het onjuist genoemd dat de goede werking van de dienst niet *in concreto* werd beoordeeld: het gaat om zeer ernstige feiten; verzoeker bekleedt een hogere functie bij de lokale politie, het vertrouwen van de burger wordt geschokt, de vrees dat verzoeker collega's en in het bijzonder ondergeschikten beïnvloedt, is reëel, zoals een schrijven van 3 mei 2012 via het e-mailadres van verzoekers echtgenote bewijst, en de procureur des Konings stuurde duidelijk op een voorlopige schorsing aan.

Nog in verband met het eerste onderdeel benadrukt de verwerende partij dat de beslissing van 24 juli 2012 “op nieuwe feiten” berust: “Sinds de oorspronkelijke schorsing van 7 juli 2011 en de verlengingen daarvan zijn er diverse andere onderzoeken en verdenkingen bijgekomen en heeft het oorspronkelijk onderzoek een andere wending gekregen door de aanwijzing dat er in het gedrag van XXXX een zekere systematiek te ontwaren is.”

Met betrekking tot het tweede onderdeel wijst de verwerende partij er op dat het zich ten onrechte toegang verschaffen tot informatie slechts één van de betichtingen vormt waarover de opsporingsonderzoeken lopen en dat de wijziging van het gebruikersprofiel de andere misdrijven onverlet laat. Overigens is de omschrijving die verzoeker van de ISLP-gebruikersprofielen geeft niet correct. Opgemerkt wordt eveneens dat het bestuur op discretionaire wijze beoordeelt of het belang van de dienst vereist dat de betrokkene preventief uit de dienst wordt verwijderd. Aangezien het opsporingsonderzoek ook andere feiten betreft dat het misbruik van gegevens die zich in het informaticasysteem bevinden, is het niet onredelijk dat hangende het onderzoek de beïnvloeding van collega's en derden door verzoeker wordt vermeden. Er is geen wanverhouding tussen de noodzaak om de goede werking van de dienst te vrijwaren en de preventieve schorsing.

Ten aanzien van het derde middelonderdeel antwoordt de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk gedetailleerd motiveert dat er een opsporingsonderzoek ten laste van verzoeker aan de gang is en waarom zijn verdere aanwezigheid het belang van de dienst niet dient. Alle gegevens die tot de beslissing noopten zijn ter beschikking van verzoeker gehouden en hij heeft er inzage van genomen. Hij is tevens gehoord en de burgemeester is in de overwegingen van het bestreden besluit op zijn argumentatie ingegaan.

5.3. In de memorie van wederantwoord wijst verzoeker er voor het eerste onderdeel bijkomend op dat de Raad van State reeds eerder oordeelde dat een bestuur zich niet kan verschuilen achter een opsporingsonderzoek om zelf geen actuele beoordeling te moeten maken van de feiten en de invloed daarvan op de aanwezigheid van de betrokkene binnen de dienst. Te dezen schiet de verwerende partij tekort aan haar motiveringsplicht door zelf geen nader onderzoek te voeren met betrekking tot die elementen. Hij vermeldt tevens dat hij intussen opnieuw aan de slag ging, doch in een aangepaste functie.

Wat het tweede onderdeel betreft, betoogt verzoeker dat na jarenlange procedures zijn situatie en standpunt genoegzaam bekend zijn aan de

collega's, zodat zijn aanhoudende schorsing geenszins het beoogde effect heeft gehad. In zoverre hij ervan wordt beschuldigd een e-mail te hebben verstuurd van het e-mailadres van zijn echtgenote, argumenteert hij dat bij gebrek aan betichting van de e-mail wegens valsheid moet worden aangenomen dat, zoals reeds in een andere procedure is gebeurd, het mailbericht niet van hemzelf, maar van zijn echtgenote uitging. Bovendien dateert de e-mail van 3 mei 2011, zodat de bestreden beslissing van 24 juli 2012 hier niet op kan steunen om – meer dan een jaar later – te wijzen op het vermeende effect van beïnvloeding van de collega's.

Inzake het derde onderdeel beperkt verzoeker zich tot een herhaling van de argumentatie in zijn verzoekschrift.

6.1. Verzoeker roept in een *tweede middel* de schending in van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, het recht van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook “de schijn van partijdigheid”, “de loyale houding overheid en samenstelling dossier”.

In een *eerste onderdeel* betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel miskent, door een totaal gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, terwijl de overheid ertoe gehouden is om alle mogelijke inspanningen te leveren om klaarheid te brengen in de feiten die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De burgemeester baseert volgens verzoeker het risico op beïnvloeding en de scheefgelopen verstandhouding tussen hem en de korpsleiding op de vermeende ruchtbaarheid die hij aan de zaak zou hebben gegeven en op de gevreesde polarisatie binnen het korps indien hij opnieuw in de lokalen aanwezig zou zijn. Deze beweringen worden volgens verzoeker echter niet gestaafd en bezwaren hiertegen worden door de burgemeester zonder deugdelijke motivering ter zijde geschoven. Het zijn kennelijk deze feiten die aan de beslissing ten grondslag liggen, hoewel zij niet als motieven in die beslissing

zijn opgenomen. Verzoeker wijst erop dat een zorgvuldige overheid de feiten waarop haar beslissing steunt, op hun correctheid dient te verifiëren.

Inzake het vermeend onrechtmatig gebruik van de dienst-gsm merkt verzoeker op dat het bestuur geen onderzoek instelde naar de ware toedracht van de zaak, hoewel zo misverstanden vermeden hadden kunnen worden. Verzoeker was zich immers van geen kwaad bewust en gebruikte de gsm niet met bedrieglijk opzet, nu deze ook voor privé-gebruik bestemd was. Hij was terecht in de veronderstelling hier verder gebruik van te mogen maken, nu de schorsingsbeslissingen en -verlengingen werden genomen met behoud van wedde en het gebruik van de dienst-gsm deels als een verloning *in natura* kan worden gekwalificeerd. De klacht tegen verzoeker inzake het niet inleveren van zijn dienst-gsm was dan ook, rekening houdend met de concrete feiten die eenvoudig te achterhalen en te verifiëren waren, kennelijk ongegrond. Door ter zake geen onderzoek te voeren naar de waarachtigheid van de feiten, berust de bestreden beslissing op een gebrekkige feitenvinding.

6.2. De verwerende partij antwoordt hierop dat verzoeker inzage heeft genomen van alle elementen waarover de burgemeester beschikte en dat de burgemeester niet heeft gehandeld om hem te treffen, maar wel om met kennis van zaken een maatregel te kunnen nemen in het belang van de dienst. De burgemeester is zorgvuldig tewerk gegaan. Uit niets blijkt dat de bestreden beslissing is genomen om andere motieven dan de motieven die in de beslissing worden vermeld.

Beoordeling

7. Artikel 59 van de politietuchtwet luidt :

“Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de Minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie

onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen.
[...].”

Krachtens de materiële motiveringsplicht dient elke administratieve beslissing te worden gedragen door motieven die in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn.

8. De verwerende partij heeft verzoeker een eerste keer preventief geschorst op 7 juli 2011, op grond van een mededeling van de procureur des Konings van 22 juni 2011 waarin deze een omschrijving gaf van de feiten waarvan verzoeker toen verdacht werd, waarin gevraagd werd hem “tijdelijk” de toegang tot alle politielokalen te ontzeggen zodat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn collega’s en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft, en waarin werd gewezen op het zwaar geschokte vertrouwen bij de korpsleiding.

Die voorlopige schorsing is vervolgens verlengd geworden bij besluiten van 22 november 2011 en 26 maart 2012. Die besluiten zijn vernietigd geworden bij arrest nr. 225.675 van 3 december 2013, respectievelijk arrest nr. 228.279 van 5 september 2014.

In deze arresten wordt onder meer aangenomen dat niet is aangetoond dat het dienstbelang vereist dat verzoeker buiten de dienst wordt gehouden en dat de verwerende partij zich niet mag verschuilen achter het opstarten van een opsporingsonderzoek om niet zelf – met de mogelijkheden waarover zij beschikt – een actuele beoordeling te maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van de betrokkene binnen de dienst.

9. Met het thans bestreden besluit van 24 juli 2012 gaat de verwerende partij tot een nieuwe voorlopige schorsing van verzoeker over nadat zij op 17 april 2012 aan de procureur des Konings had gevraagd of zij “een andere grond dan deze vermeld in uw brief van 22 juni 2011 (nl. het opsporingsonderzoek dat aan de gang is) kan aanreiken om tegenover XXXX opnieuw een interne maatregel te treffen met het oog op de goede werking van de

dienst”, en nadat de verwerende partij in een nieuw schrijven van 15 mei 2012 aan de procureur des Konings had gevraagd of het vanwege het opsporingsonderzoek waarvan sprake in de brief van 22 juni 2011 nog altijd aangewezen was dat verzoeker tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd en of er ook nog andere opsporingsonderzoeken lopende waren op grond waarvan het aangewezen was dat betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd.

Blijkens het antwoord van 25 mei 2012 van de procureur des Konings zijn er tegen verzoeker drie opsporingsonderzoeken hangende:

- een opsporingsonderzoek naar het zich ten onrechte toegang verschaffen tot vertrouwelijke informatie;
- een opsporingsonderzoek naar aanleiding van een klacht wegens misbruik van vertrouwen (niet inleveren van een dienstvoertuig), valsheid in geschriften (vermelden van een foutieve functie in het kader van een sollicitatie) en schending van het briefgeheim en van de privacy (gebruik van herplaatsingsbesluiten van andere personeelsleden in het kader van een procedure voor de Raad van State);
- een opsporingsonderzoek naar aanleiding van een klacht wegens misbruik van vertrouwen en oplichting (weigering van de teruggave van zijn dienst-gsm en heractivering van de simkaart ondanks blokkering).

Finaal wordt de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van verzoeker met het belang van de dienst, in de bestreden beslissing als volgt verantwoord:

“Mijn ambt is bovendien de mening toegedaan dat de verdere aanwezigheid van XXXX onverenigbaar is met het belang van de dienst.

XXXX wordt van volgende misdrijven verdacht:

- misdrijven tegen de vertrouwelijkheid, integriteit en beschikbaarheid van de informaticasystemen en van de gegevens die door middel daarvan worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen,
- misbruik van vertrouwen,
- valsheid in geschriften,
- schending van het briefgeheim en de privacy,
- misbruik van vertrouwen en oplichting.

De misdrijven, waarvan XXXX wordt verdacht, zijn zeer ernstig.

Indien deze misdrijven in hoofde van XXXX worden bewezen, zijn zij van aard om ieder verder vertrouwen in zijn verder functioneren als medewerker van de lokale politie, zoniet uit te sluiten, dan in ieder geval ernstig te hypotheceren, en dit zowel vanwege de korpsleiding en de andere medewerkers van de lokale politie, vanwege de gerechtelijke overheid, vanwege derden, als vanwege de bestuurlijke overheid en mijn ambt in het bijzonder.

Iedereen, die bij de lokale politie werkzaam is, moet onkreukbaar zijn. Hij moet als het ware boven iedere verdenking staan. Het vertrouwen, dat de bevolking in de lokale politie moet kunnen stellen, wordt ernstig aangetast wanneer een medewerker van de politie het voorwerp uitmaakt van verschillende opsporingsonderzoeken, die verschillende ernstige misdrijven betreffen.

Dit is nog meer zo wanneer, zoals *in casu*, dit onderzoek gevoerd wordt naar een commissaris van politie die een hogere functie bekleedt.

Deze positie brengt met zich dat het niet denkbeeldig is dat XXXX collega's en in het bijzonder ondergeschikten zou beïnvloeden om op deze wijze ook het opsporingsonderzoek te beïnvloeden.

Alle misdrijven, waarover de opsporingsonderzoeken lopen, betreffen feiten die XXXX begaan zou hebben naar aanleiding van en/of in het kader van de uitoefening van zijn functie. Zijn verder functioneren bij de lokale politie komt derhalve als niet aangewezen voor, zolang het onderzoek aan de gang is, gelet op het ontbreken van ieder vertrouwen in de correcte uitoefening van zijn beroep.

Ook de gerechtelijke autoriteiten hebben te kennen gegeven dat zij *hic et nunc* geen vertrouwen in XXXX kunnen hebben en stellen dat in het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten aangewezen is dat aan XXXX de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd zodat XXXX niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft.

Derhalve is mijn ambt de mening toegedaan dat de verdere aanwezigheid van XXXX bij de lokale politie de goede werking van deze dienst kan schaden, zodat moet worden geoordeeld dat ook is voldaan aan de tweede voorwaarde, aangeduid in de wet van 13 mei 1999."

In de memorie van antwoord benadrukt de verwerende partij – ten overvloede – dat het besluit van 24 juli 2012 “dus geen verlenging in[houdt] van de beslissing d.d. 7 juli 2011, zoals verlengd bij beslissingen d.d. 22 november 2011 en 26 maart 2012”, maar is ingegeven door “de nieuwe elementen die de Procureur des Konings aan de burgemeester ter kennis had gebracht”.

10. De “misdrijven tegen de vertrouwelijkheid, integriteit en beschikbaarheid van de informaticasystemen en van de gegevens die door middel daarvan worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen”, waarvan sprake in de

bestreden beslissing, lagen reeds aan de basis van een voorlopige schorsing van vier maanden van verzoeker op 7 juli 2011 en twee verlengingen ervan met telkens weer vier maanden op 22 november 2011, respectievelijk 26 maart 2012. Als reeds gezien zijn die verlengingen intussen door de Raad van State vernietigd geworden. De reden daarvoor is, kort gezegd, dat de verwerende partij niet aantoonde dat het dienstbelang vereist dat verzoeker buiten de dienst wordt gehouden.

Als, volgens de verwerende partij, het opsporingsonderzoek en de betrokken feiten op 24 juli 2012 niettemin kunnen verantwoorden dat verzoeker wegens het dienstbelang buiten de dienst wordt gehouden, dan is dat vanwege het “nieuwe” element dat, zoals in de brief van 25 mei 2012 van de procureur des Konings wordt aangebracht, “er ernstige aanwijzingen zijn dat er een systematiek is in het optreden van XXXX in het zich onrechtmatig toegang verschaffen tot vertrouwelijke informatie [...] dit met de bedoeling om de korpsleiding van de politiezone te schaden en/of het politiekorps te destabiliseren”.

De Raad van State kan de verwerende partij daarin evenwel niet volgen.

11. Reeds in de bijlage bij de brief die de procureur des Konings op 22 juni 2011 tot de burgemeester richtte, kwam ter sprake dat verzoeker de documenten blijkbaar niet toevallig, maar opzettelijk, met een voorbedacht plan consulteerde, namelijk “om de korpsleiding van de politiezone te schaden”.

Voor zover de Raad van State op grond van de hem beschikbare informatie kan nagaan, moet bijgevolg worden vastgesteld dat de systematiek of planmatigheid die de procureur des Konings in haar schrijven van 15 mei 2012 signaleert, er een is waarvan verzoeker blijkbaar ook al een jaar tevoren werd verdacht.

Die systematiek kan dan ook bezwaarlijk met goed gevolg worden opgevoerd als een nieuw feit waardoor “het oorspronkelijk onderzoek een andere wending gekregen [heeft]” en dat zou verantwoorden dat in de bestreden beslissing van 24 juli 2012, anders dan in de beslissingen van 22 november 2011 en 26 maart 2012, verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie dit keer terecht onverenigbaar is geacht met het belang van de dienst.

12. De misdrijven waarvoor een tweede opsporingsonderzoek tegen verzoeker aan de gang is en die volgens het bestreden besluit maken dat hij niet voort bij de lokale politie kan functioneren zolang het onderzoek loopt, hebben betrekking op feiten van misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften en schending van het briefgeheim en de privacy, aangebracht in een klacht van de korpschef van de politiezone Mechelen.

In haar schrijven van 25 mei 2012 merkte de procureur des Konings in dat verband, sibillijns, op: “Gelet op de hangende (niet strafrechtelijke) procedures is deze strafklacht nog hangende.”

Ofschoon verzoeker tijdens zijn verhoor hieromtrent deed gelden dat het schrijven van de procureur bevestigt “dat er nog geen strafrechtelijk onderzoek werd gevoerd, in afwachting van het resultaat van de niet strafrechtelijke procedure, zegge tuchtprocedure”, wordt ter zake in de bestreden beslissing niet de minste verduidelijking bijgebracht.

13. Overigens gaat de bestreden beslissing evenmin op enigerlei wijze in op de precieze, concrete feiten die achter de strafrechtelijke kwalificaties van misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften en schending van het briefgeheim en de privacy schuil gaan, noch doet ze er van blijken dat de burgemeester tenminste getracht heeft daar in de mate van het mogelijke zicht op te krijgen. De verwerende partij houdt het bij de apodictische uitspraak dat het om “zeer ernstige” misdrijven gaat, begaan naar aanleiding van of in het kader van de uitoefening van zijn functie als commissaris van politie.

Als zodanig is dit al te summier om te doen inzien waarom, en te doen bijvallen dat, de feiten ieder vertrouwen in een correcte uitoefening door verzoeker van zijn beroep onderuit halen en het niet denkbeeldig is dat verzoeker het betrokken opsporingsonderzoek zou trachten te beïnvloeden.

Dit gebrek aan een *in concreto*-onderzoek en -motivering wordt geenszins vergoelijkt door de bewering dat de procureur de burgemeester geen nadere inlichtingen kan en mag verschaffen en dat de burgemeester in de absolute onmogelijkheid is om de inhoud van de feiten te toetsen. Immers gaf de procureur des Konings de burgemeester in haar brief van 25 mei 2012 uitdrukkelijk toelating tot een gedeeltelijke inzage van het betrokken dossier en blijkt, hoe dan ook, dat de burgemeester al op 10 november 2011 voor de betrokken feiten een inleidend verslag opstelde.

14. Het stilzwijgen van de bestreden beslissing is des te meer problematisch vermits, met betrekking tot dezelfde feiten, de tuchtraad in zijn advies van 15 mei 2012 aan de burgemeester had geadviseerd dat de tuchtoverheid geacht moest worden af te zien van vervolging ervoor. Aldus laat het advies voorzien dat voor de feiten wellicht geen tuchtstraf zal worden opgelegd, zodat ze dan ook bezwaarlijk een voorlopige schorsing kunnen wettigen in afwachting van hun tuchtrechtelijke bestraffing.

Overigens is het advies van de tuchtraad ook effectief gevolgd door een besluit van de burgemeester, 18 september 2012 gedateerd, om de zaak zonder gevolg te klasseren.

Dit besluit wijst uit en bevestigt dat de bestreden voorlopige schorsing op ondeugdelijke grond berust in zoverre ze de op de feiten van misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften en schending van het briefgeheim en de privacy werd gesteund.

15. Rest derhalve nog slechts het derde opsporingsonderzoek tegen verzoeker, zijnde een opsporingsonderzoek ten gevolge van een klacht door de

korpschef van Mechelen wegens het misdrijf van misbruik van vertrouwen en oplichting.

Nog daargelaten dat de burgemeester er in de bestreden beslissing, ook met betrekking tot dit misdrijf, niet toe komt uiteen te zetten in welk opzicht de concrete feiten meebrengen dat, hangende het onderzoek, “ieder vertrouwen” in een correcte ambtsuitoefening door verzoeker uitgesloten is en dat het nodig is hem de toegang tot alle politielokalen te ontfemen om te voorkomen dat hij collega’s en ondergeschikten beïnvloedt, moet minstens worden vastgesteld dat de bestreden beslissing overduidelijk is genomen vanwege de vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van “verschillende opsporingsonderzoeken, die verschillende ernstige misdrijven betreffen”.

De brief van 25 mei 2012 van de procureur des Konings staat dat alleen maar. In die brief verbindt de procureur des Konings de noodzaak om verzoeker de toegang tot alle politielokalen te verbieden én het geschokte vertrouwen in de eerste plaats aan het opsporingsonderzoek wegens de misdrijven tegen de vertrouwelijkheid, integriteit en beschikbaarheid van de informaticasystemen en van de gegevens die door middel daarvan worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen, om vervolgens nog louter te overwegen dat “het geheel van klachten waarvan sprake in huidig schrijven niet van aard is om het reeds geschonden vertrouwen te herstellen”.

Het blijkt niet – alleszins niet met de minimaal vereiste zekerheid – dat de burgemeester eveneens tot de bestreden voorlopige schorsing zou hebben beslist op grond van alleen het derde opsporingsonderzoek.

16. Het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel zijn in de besproken mate gegrond. De bestreden beslissing berust niet op draagkrachtige motieven.

VI. Anonimisering

17. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 24 juli 2012 waarbij XXXX met ingang van 30 juli 2012 voorlopig wordt geschorst voor een duur van vier maanden, zonder inhouding van wedde.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf september 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust